

NII.

Hadiszolgáltatások.

Az 1912. évben még két katonai jellegű törvény megalkotásában kellett közreműködnöm.

A háboru esetére szóló kivételes intézkedések előiratai között kezembe akadt egy kormányrendeletnek kész tervezete, azzal a rendeltetéssel, hogy háboru esetében kibocsáttassék. A többi kivételes intézkedések közt ~~xxx~~ ez a rendlettervezet nem szerepelt s úgy tekintetett, mint amelynek kiadása rendben van s mint amelyet minden további nélkül ki lehet bocsátani.

Ez a rendlettervezet az u.n. hadiszolgáltatásokról szólt, vagyis arról, hogy háboru esetén bizonyos feltételek mellett mindenki kötelezhető a hadviselés érdekében bizonyos nem katonai jellegű személyes szolgálatok megtételére. / Irodai működésre, málhás állatok kíséretére, fuvarozásra stb./ ingó és ingatlan dolgai / állatok, járművek, lakás, épületek stb./ használatának átengedésére stb. Szabályba volt foglalva az is, kik mentesek e szolgáltatások alól.

Ezek a szolgáltatások súlyos megterhelést jelentettek volna az állampolgároknak anélkül, hogy törvényes alapja lett volna. Pedig már az 1791. évi XIX. törvénycikk kimondta, hogy semmiféle bármily néven nevezendő, a kárpénzben, akár természetben vagy ujoncokban álló hadi segedelem sem a nemesekre, sem a nem nemesekre a király szabad tetszése szerint országgyűlésen kívül nem fog kiíratni.

En tehát a honvédelmi minisztériumhoz intézett miniszteri átiratban a jelzett törvényre hivatkozva kifejtettem, hogy a hadi szolgáltatásokat törvényben kell szabályozni s az iratok közt lévő rendlettervezet nyomán kissé rendszeresebben kidolgoztam a rá vonatkozó törvénytervezetet s azt az átirathoz mellékeltem.

A honvédelmi minisztérium belátta a törvényalkotás szükségét s annak ^{megfelelő} tervezetét el is küldte további tárgyalás és megbeszélés végett. Ennek alapján jött létre az 1912: ^{és LXIX.} LXVIII. tc.

J. Pálmezői